

Preotul Gheorghe Vasilescu Znagoveanu

Preot Adrian Lucian
SCĂRLĂTESCU

PREOTUL ECONOM CĂPITAN GHEORGHE T(H). VASILESCU ZNAGOVEANU/SNAGOVEANU, PAROHIA MALU (1906-1943), PAROHIA CIOARA (1943-1947) CĂRTURAR ȘI PATRIOT. O VIAȚĂ ÎN ZIARE

VIAȚA

Părintele Gheorghe Vasilescu Znagoveanu de la Malu-lalomița s-a născut la 1 iulie 1883, în Comuna Periș (în trecut Cocioc), Județul Ilfov. Părinții săi, Tache și Adriana, erau țărani. A urmat școala primară în satul natal, iar studiile teologice le-a făcut în București, la Seminarul Nifon (Seminar superior/ de grad II/ 8 clase seminariale), unde a fost și dirijor al corului.

După absolvire, s-a căsătorit cu Victoria, o tânără din Ciolpani, un sat apropiat. Ambele localități fac parte din Plasa Snagov, de

unde Gheorghe Vasilescu și-a adăugat cognomenul de Znogoveanu sau Snagoveanu.

La 15 octombrie 1906 fost hirotonit și numit la Parohia Malu-lalomița¹, cu ordinul Sfintei Mitropolii nr. 5705/1906.

La 1909, Parohia Malu-lalomița cu 379 familii/1795 suflete, cu Biserica parohială „Adormirea Maicii Domnului” din Malu și cu Bisericile filiale „Sfântul Nicolae” din Cioara și „Sfântul Ioan Botezătorul” din Broștenii Vechi².

Momente din biografia părintelui cărturar și patriot Gheorghe Vasilescu Snagoveanu au fost ilustrate în presa timpului, precum și în anuare.

Prin munca depusă de preotul Gheorghe Vasilescu, învățătorul Popovici și alții, s-au înființat în comuna Malu, în 1911, o bancă, o obște și un depozit cu scânduri, fierărie și cele necesare la construirea caselor. Rezultatul a fost că s-au construit peste 260 de case și, de unde până înainte de înființarea depozitului o casă costa 1200 lei, în 1912 costa numai 500 lei³.

În Comuna Malu s-a înființat Banca Populară „Sporul” care, pe lângă operațiile speciale unei bănci de credit, a înființat și o cherestea de lemne de construcție, pe care le vindea locuitorilor. Casier al băncii și al cherestelei a fost preotul Gheorghe Vasilescu, care locuia în satul Cioara, din comuna Malu, un tânăr cu înfățișare prezentabilă și îmbrăcăminte luxoasă.

Un inspector de la centrala Băncilor populare, Arghirescu, însoțit de un controlor, Coatu, au cercetat scriptele băncii și cherestelei, găsind o lipsă de 12.400 lei. Cazul a fost deferit justiției⁴.

La 1915, preot la Malu era Gheorghe T. Vasilescu⁵.

La 25 octombrie 1915, s-a programat licitație publică, la Primăria Comunei Malu, pentru arendarea pe seama Casei Bisericii, pe 5 ani, a suprafeței de 8 ha, teren arabil al bisericii din satul Cioara („Monitorul lalomiței”, 11 ianuarie 1915, p. 10) apoi la 15 noiembrie 1915 („Monitorul lalomiței”, 8 noiembrie 1915, p. 5) apoi la 3 decembrie 1915, când încă era arendat preotului paroh Gheorghe Vasilescu, din acea comună, cu 60 lei pe hectar, anual („Monitorul lalomiței”, 29 noiembrie 1915, p. 9).

Despre participarea părintelui Gheorghe T. Vasilescu în Războiul de Reîntregire citim în cartea părintelui Iconom Constantin Nazarie: „Preotul Gheorghe T. Vasilescu, Parohia Malu, de la sectorul de fortificații; nu s-a dat un moment înapoi de la orice serviciu dat; aleargă la fiecare grup și își face datoria de preot; a primit serviciul de intendent al spitalului cu un curaj și devotament demn de laudă. Se recomandă excepțional (Colonel, indescifrabil).

Acest preot entuziast a stăruit mult de a fi mobilizat

și m-am bucurat că a fost vrednic. Referatele lui despre activitatea desfășurată printre prizonieri au fost foarte bine apreciate de Șeful Serviciului, Domnul General Panaitescu. A zăcut greu de tifos exantematic (Icon(om). C(onstantin).

Nazarie).”⁶

În ziua de 20 septembrie 1919 s-a programat licitație publică în Călărași, la casa debitorilor Dumitru C. Popovici (învățător în Școala din satul Principesa Maria) și preotul Gh. Vasilescu -Parohia Malu, din satul Broștenii Vechi, comuna Malu, averea mobilă a debitorilor compusă din o locomotivă, putere 12 cai, sistem Claiton și o treierătoare, putere 12 cai, din Fabrica „Hofer Sebrantz Claiton Sebtlevort”, uzate, în stare de funcționare, împreună cu accesoriile lor: cureaua mare, curelele mici, pompa de incendiu, vinciu, două vâtraie, două scări și patru pene de lemn, urmărite de „Hofer Sebrantz Claiton Sebtlevort” A.G. din București. („Publicațiune”, în „Deșteptarea lalomiței”, 31 august 1919, p. 2).

În ziua de 1 august 1920, în Călărași, mare parte din preoții ialomițeni, între care și preotul Gheorghe T. Vasilescu Malu, au pus bazele Societății Preoțești „Învierea”, cu scop cultural, moral și filantropic. („Informații”, în „Țăranul”, 8 august 1920, p. 4).

Cu ocazia întrunirii Preoților lalomițeni în chestiunea Concordatului, Comitetul Societății Preoțești „Învierea” avea a supune preoților dorința mitropolitului primat ca Societatea să fie filială a Societății „Ajutor” din București. („Știri și fapte”, în „Țăranul”, 6 martie 1921, p. 4).

Într-o înștiințare primită de Ministerul Cultelor și Artelor la 26 august 1921, Sfânta Mitropolie a Ungrovlahiei comunica aprobarea transferării Preotului Paroh D. Em. Popescu, de la Parohia Ciulnița, ca preot paroh la Parohia Malu, din ziua de 15 august 1921, parohie devenită vacantă prin transferarea preotului Gh. T. Vasilescu la Parohia Ciolpani-Țigănești, Jud(ețul). Ilfov⁷. Transferul Părintelui Gheorghe Vasilescu nu s-a finalizat, conform înștiințării Sfintei Mitropolii a Ungrovlahiei, primită de Ministerul Cultelor și Artelor la 12 decembrie 1921: „Având în vedere cercetarea făcută la Parohia Malu, din Județul lalomița, de către P.C. Revizor bisericesc, cu raportul No. 62/a.c., avem onoare a comunica dumneavoastră că, spre a se curma neînțelegerile ce s-au ivit acolo, noi revenim asupra adresei acestei Mitropolii No. 3217 din 24 august a.c. și am aprobat concluziunile P.C. Revizor anume ca: Preotul Gh. T. Vasilescu, care fusese transferat la Parohia Ciolpani-Țigănești, Jud(ețul). Ilfov, să se reîntoarcă la parohia sa, Malu, iar Preotul D. Em. Popescu, fost la Ciulnița și în urmă transferat la Malu,

să fie trimis la vacanta Parohie Ștefan Vodă, tot din Județul Ialomița (...)⁸.

Părintele Gheorghe Vasilescu Snagoveanu a fost și dirijor al corului Protoieriei Urziceni.

În 1922, după împărțirea Protopopiatului Județului Ialomița în Protoierii Călărași și Urziceni, la acest ultim protopopiat s-a creat o Asociație muzicală, prin Procesul-verbal din 10 octombrie 1922: „Noi, preoții și cântăreții din cuprinsul Protopopiatului Urziceni, întruniți azi în Catedrala Sfânta. Treime din orașul Urziceni, am hotărât cu toții să punem bazele unei mici Asociațiuni muzicale, cu scopul să unificăm răspunsurile Sfântei). Liturghii, spre a fi cunoscute de toți preoții și cântăreții din acest protopopiat, spre a avea un cor al nostru, la orice serbare pe care asociațiunea noastră culturală o va da în cuprinsul acestui protopopiat și mai ales cu ocaziunea sfințirii Plăcii comemorative ce se va așeza în Biserica Sfânta). Treime din Urziceni în amintirea și cinstea Preotului. Nicolae). Furnică, mort pe câmpul de luptă.

Totodată ne obligăm ca, la datele fixate de membrii acestei asociațiuni să venim regulat la repetițiile respective. Alegem ca conductor (dirijor) al acestei „Asociațiuni muzicale” pe Preotul). Gh(eorghe). T. Vasilescu de la Parohia Malu, fost dirijor al Corului Seminarului Nifon.

Pentru care am încheiat acest proces-verbal.”. Protoieriu Gh(eorghe). St. Popescu/ Dirijor Preot). Gh(eorghe). T. Vasilescu/ Membri indescifrabili

Cu ocazia vizitei canonice, în ziua de 9 septembrie 1923, a Preasfințitului Ilarie Teodorescu, episcopul Eparhiei Constanța, după slujba de Sfânta Liturghie, s-a săvârșit slujba de sfințire a unei Plăci comemorative, urmată de un parastas pentru Preotul Erou Nicolae Furnică, la pomenirea sa de 7 ani.

Părintelui Gheorghe Vasilescu i se recunoșteau, în 1924, de către oficiosul Episcopiei Constanței, din care făcea parte atunci parohia sa, calitățile de bun scriitor și muzicant⁹. A fost ridicat la rangul de econom în anul 1924.

A fost înscris în comitetul de redacție al revistei eparhiale „Tomisul”, în numărul din mai-septembrie 1926.

Anuarele Socec din 1923-1924 și 1924/1925, p. 274 consemnează Comuna Malu în Plasa Urziceni-Ialomița, având în componere satele Broștenii Vechi, Butoiu, Cioara (Colinele), Malu, Principesa Maria (Ion Roată) și Fundu-Crăsani, având 3156 locuitori. Preot era Gheorghe T. Vasilescu.

În ziarul „Cultura poporului”, publicație apărută la Cluj, în numărul din 24 mai 1925, p. 4, în articolul „Oameni de bine”, părintele Gheorghe Vasilescu era caracterizat astfel: „Preot în Comuna Malu din 1906,

întemeietor și conducător al Cooperativelor „Codrul” și „Zori de zi”, precum și al Obștei de arendare „Munca”, participant la Războiul de Întregire, unde a fost înaintat la gradul de căpitan. La 24 iunie 1917 a primit crucea „Meritul sanitar”. Publicist, cărturar, a publicat în ziarele Semănătorul, Flacăra, Capitala, Ramuri, Floriile și la alte reviste și ziare literare.”.

Același periodic clujean, în ediția din 12 iulie 1925, în articolul „Inaugurarea unui local de lumină”, semnat de G. Axintianu-Panduri, informează despre deschiderea unei noi școli, în satul Butoiu, comuna Malu, prilej cu care părintele Gheorghe Vasilescu a oficiat un serviciu religios, în prezența lui N. Marinescu, administratorul Plășii Urziceni, a primarului Petru I. Costache, a autorităților comunale, a numeroși învățători și săteni. După masa comună a urmat un bal.

Alte publicații la care părintele Gheorghe Vasilescu Snagoveanu a trimis articole sunt „Țăranul”, ziar al Partidului Țărănesc din Ialomița, „Bărăganul” (apărut la București, ziarul lui Nicolae Thomescu-Baciu din Urziceni), „Biserica Ortodoxă Română”, „Lumea creștină” (revista de misiune creștină a protoierului Gheorghe Georgescu, de la Biserica Ioan Alexe-Călărași), „Păstorul Creștin Ortodox”, „Tomis” (revista Eparhiei Constanța).

Prin Înaltul Decret Regal nr. 859, dat în București, la 5 martie 1926, preotul econom Gh(eorghe). T. Vasilescu, comuna Malu a fost cinstit cu Medalia „Răsplata Muncii pentru Biserică”, clasa I: Cucernicii preoți economi.¹⁰

Părintele Gheorghe Vasilescu a avut cinci copii: Gheorghe, Ștefan, Elisabeta, Maria și Eugen-Cicerone. Cele două fete, Elisabeta (Lizica) și Maria, au fost căsătorite în București, iar Cicerone, fiul cel mic, a fost preot ca și tatăl său.

Părintele Cicerone Vasilescu s-a născut la 20 iunie 1915 în localitatea ialomițeană Sfântu Gheorghe. După școala primară din satul Cioara, Comuna Ion Roată (fosta Principesa Maria), tânărul Vasilescu a urmat Seminarul Central din București (1939).

Se înscrie la Facultatea de Teologie din București, dar este mobilizat în Regimentul 36 Infanterie Cernavodă pentru a fi trimis pe front. Totuși, unitatea sa este cantonată pe litoralul Mării Negre, până la 1 iunie 1944, când se transferă la Batalionul Marelui Stat-Major din București. De aici, la 19 iunie 1944 intră în Serviciul Special de Informații de pe lângă Președinția Consiliului de Miniștri, ca „agent diurnist”.

Lucrează în serviciile secrete până în iulie 1946, când se mută la Școala Ministerului Afacerilor Interne de pe Calea Rahovei, din București, până în decembrie același an.

În anul următor primește darul preoției și slujește la Centrul eparhial de la Constanța, de unde, în februarie 1948, este numit paroh al Parohiei Cioara.

Ca fost angajat al SSI este luat în vizorul organelor de represiune. La 20 iulie 1951 este arestat, apoi trimis în colonie de muncă pe o perioadă de 48 luni. A cunoscut colonia de muncă de la Saligny, unde a întâlnit și alți preoți, foști angajați în SSI, precum Ion Fluieraș. La 4 august 1955 a fost eliberat.

După revenirea în satul natal, este judecat de Consistoriul bisericesc pentru lipsă din parohie. Însă, după ce își prezintă actul de eliberare din colonia de muncă, preotul Vasilescu este reîncadrat la Parohia Ion Roată.

La presiunile autorităților locale este nevoit să se înscrie în Gospodăria Agricolă Colectivă. Privește cu neîncredere la viitorul agriculturii, cum oamenii mor de foame prin impunerea cotelor și uzurparea terenurilor agricole de către stat. Fiind autoritatea de încredere din localitate, sătenii îl priveau ca singura speranță la suferințele pe care le îndurau din cauza statului comunist.

Pentru a supraviețui, părintele Vasilescu cere localnicilor să iasă din GAC. În ancheta Securității, un martor înscris în GAC avea să spună că preotul îi afirmase: „Nu vei fi stăpân pe pământul tău și pe munca ta”. De altfel, preotul a și scris cererile de ieșire din GAC pentru unii localnici, încât în perioada 1958-1959 aveau să iasă 40 de familii.

Aflați în fața iminentei desființării a GAC-ului, autoritățile locale au sesizat organele de represiune, care s-au mobilizat. La 9 octombrie 1959, părintele Cicerone Vasilescu era arestat.

A trecut printr-o anchetă la Ministerul Afacerilor Interne, apoi a fost trimis în „justiția populară”.

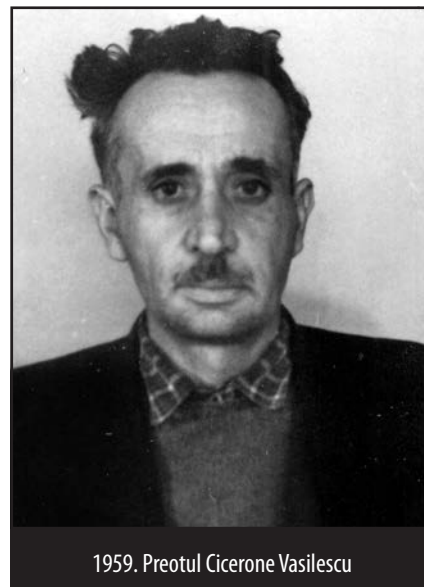
Prin Sentința nr. 175 din 15 aprilie 1960 a Tribunalului Militar București a primit o condamnare de 10 ani muncă silnică, pentru delictul de „uneltire contra ordinii sociale”. Deși fusese condamnat, părintele Vasilescu a trecut printr-o anchetă dură, se pare în problema foștilor angajați în SSI.

Ulterior, a fost trimis la Jilava (aprilie 1960, iulie 1961 și aprilie 1962 - tranzit), Botoșani (1960), Aiud (iunie 1961 și iunie 1963) și în lagărul de muncă de la Periprava. În Jilava a fost pedepsit de mai multe ori cu izolare (septembrie și decembrie 1962), pentru „confecționarea de obiecte nepermise și jocuri nepermise de regulament”. Jocul nepermis era șahul, pe care îl juca cu deținutul Achile Sarry. A fost eliberat la 25 iunie 1964 din lagărul de la Periprava¹¹.

În 1935, între cei care primiseră publicația „Pământul” timp de 3 ani, după care refuzaseră numărul 93-94, adică refuzau plata abonamentului, se afla și preotul G. Vasilescu-Malu¹².

La 7 aprilie 1935 s-a ținut la Parohia Broștenii Vechi o ședință a Cercului pastoral Alexeni. La Sfânta Liturghie a predicat preotul Gheorghe Petre, de la Parohia Broștenii Noi iar ședința de după amiază s-a ținut la școala primară, cu un program de conferințe, coruri, recitări și piesă de teatru. De la cerc a lipsit preotul Gheorghe Vasilescu de la Parohia Malu, care săvârșea slujbe în bisericile apropiate. Avea casa chiar peste drum de școala unde a avut loc programul iar lipsa lui a fost consemnată în procesul-verbal, cu cereri de măsuri împotriva sa¹³.

În 1936, părintele Gheorghe T. Vasilescu avea gradul bisericesc de econom. Parohia Malu avea doi cântăreți: Gheorghe Țicu, născut în 1898, absolvent de curs primar, numit la 1 martie 1919 și Gheorghe

D. Ștefan, cântăreț onorific, numit în anul 1933¹⁴.

În 1939, preotul Gheorghe Vasilescu-Malu, C. Vladimirescu-Bucu a fost transferat disciplinar la altă parohie, pentru grave nereguli gestionare și abateri de la disciplina bisericească¹⁵.

Între transferările disciplinare ratificate de Adunarea eparhială a Episcopiei Constanța, survenite în cursul anului 1939-1940, se afla și cel al părintelui Gheorghe Vasilescu de la Parohia Malu la Parohia Vulturești, județul Caliacra¹⁶.

A fost înlăturat din preoție și reprimat în serviciu pe 15 iulie 1943 în postul de preot paroh al Parohiei Cioara, județul Ialomița.¹⁷Toate acestea în urma unor diferențe de păreri cu părintele Grigore Bolocan, refugiat din Basarabia, trimis preot supranumerar la Parohia Malu.

În 1946, preot paroh la Parohia Cioara, din Protopopiatul III Urziceni, Eparhia Constanța, era Gheorghe T. Vasilescu iar la Parohia Malu – părintele Grigore Bolocan¹⁸.

Conform „Monitorului Oficial al României”, Partea I B, din 25 august 1947, nr. 194, p. 7689, preotul Gheorghe Vasilescu Znagoveanu, paroh la Cioara, se retrăgea la cerere începând cu data de 31 august 1947 pentru a se pensiona:

Inaugurarea unui local de lumină

În primăvara aceasta, în satul Butolu din comuna Malu jud. Ialomița, s'a sărbătorit cu multă însuflețire deschiderea unui local nou de școală.

De dimineață, autoritățile comunale în frunte cu sărgătorul primar Petre I. Costache și în urile cu mai mulți săteni, au înfrumusețat școala cu drapele, mănunchiuri de flori și verdeață. După amiază, sf. sa părintele G. Vasilescu Znagoveanu a oficiat serviciul divin în prezența d-ului N. Marinescu, administratorului școlii, și a numeroși învățători și săteni. După terminarea oficiului serviciului divin, sf. sa a vorbit, pe larg, mulțimi, despre: "Fotograf școlii în materie de credință, patriotism și cinste", explicând celor de față clar că numai prin școală vom da țării sufletul energetic, plin de patriotism și cinste.

Vorbite despre marea neobosită a energicului primar Petre I. Costache, care a depus toate eforturile pentru ridicarea acestei școlii, și care, pe lângă obștii publice și ajutorul de la Ministerul Instrucțiunii, n'a făcut nici o clipă de contribuție și ei cu puntea pentru înfăptuirea acestei opere înalțătoare.

După părintele G. Vasilescu au mai vorbit și d-ii N. Marinescu despre: "Însămănțarea editurilor publice" și D. C. Popovici despre: "Renașterea națională".

Aceste frumoase cuvântări au fost răplădite de către public cu mișcări de aplauze și urale.

După aceea, tinerii adulți din această comună, au defilat frumos în fața d-ului ad-ior de plășă și a autorităților comunale și, în urma, în sălile școlii a avut loc o masă la care au vorbit sf. sa părintele Vasilescu, I. Căncu, D. Popovici și N. Marinescu, mulțumind d-ului primar P. I. Costache pentru că a reușit să ridice acest local de lumină și urându-i sănătate și viață lungă și spor la muncă; iar d-ii N. Marinescu, în cuvintele mîncătoare a arătat trecutul PREOT GH. VASILESCU strălucit al s. sale părintelui G. Vasilescu Znagoveanu, spunând că, în vîntoarea acestei vieți de asfizi, înfrîgurate de materialism, puțin mai sunt din acei adevărații apostoli ai Lui Cristu, cari să pășească desințereții pe drumurile înălțului și să semene în sufletul poporului adevărată sîmînță a lumii și a înțelepciunii, așa cum a făcut în tot decursul vieții părintele Vasilescu.

După masa comună, seara, a urmat bal.

Din acei cari au luat parte la această înalțătoare serbare a culturii, însemnate pe d-ii N. Marinescu administrator de plășă, Pr. G. Vasilescu, P. I. Costache, I. Căncu, L. Nicolescu-Gruia, D. Popovici, C. Nicolescu, Y. Bobocanu, Dones, Al. I. Costache, Iv. Ispasiu, Lascu Nicolae și alții.

Din cele și d-șoarele: Vasilescu, Popovici, Bobocanu, Dones, Zang, Marișoru Pr. Nicolae, Marișoru Teodorie, Pop Ploșci, Nety-Popescu ș. a.

G. Axintescu-Panduri

PETRU I. COSTACHE ministrato- rii plășii Ur- ziceni, a autorităților comunale și a numeroși învățători și săteni. După terminarea oficiului serviciului divin, sf. sa a vorbit, pe larg, mulțimi, despre: "Fotograf școlii în materie de credință, patriotism și cinste", explicând celor de față clar că numai prin școală vom da țării sufletul energetic, plin de patriotism și cinste.

Vorbite despre marea neobosită a energicului primar Petre I. Costache, care a depus toate eforturile pentru ridicarea acestei școlii, și care, pe lângă obștii publice și ajutorul de la Ministerul Instrucțiunii, n'a făcut nici o clipă de contribuție și ei cu puntea pentru înfăptuirea acestei opere înalțătoare.

După părintele G. Vasilescu au mai vorbit și d-ii N. Marinescu despre: "Însămănțarea editurilor publice" și D. C. Popovici despre: "Renașterea națională".

Aceste frumoase cuvântări au fost răplădite de către public cu mișcări de aplauze și urale.

Ziarul „Cultura poporului” 12 iulie 1925, p. 3

„Ministerul Cultelor. Prin decizia ministerială nr. 44.411 din 19 august 1947, se pune în retragere la cerere, pentru ani(i) serviți, pe data de 31 august 1947, Preotul Gheorghe Vasilescu Znagoveanu, parohul Parohiei Cioara, Județul Ialomița, pentru a-și aranja drepturile la pensie.”.

Gheorghe Vasilescu a fost un om talentat. A avut numeroase încercări literare. Cânta bine la vioară și avea o colecție de icoane vechi de mare valoare.

A murit în ziua de 6 decembrie 1971, la scurt timp după fiul său cel mare.

OPERA

În revista săptămânală „Sămănătorul” din București, a publicat mai multe poezii: G(h). Znagoveanu, La fereastră, 10 septembrie 1906, p. 738; Paharul lacrimilor, 5 octombrie 1909, p. 806; În cale, 17 octombrie 1909, p. 831; Cânt de ducă, 25 octombrie 1909, p. 857-858; Somnul florilor, 25 octombrie 1909, p. 858; Fulgi dezăpadă, 1 noiembrie 1909, p. 881-882.

Preot Gh. T. Vasilescu-Znagoveanu, 1922, XII, 12, Din convingere, în „Țăranul”, gazeta Partidului Țărănesc din Ialomița, Călărași, 15 ianuarie 1923, p. 2. Articol politic în favoarea Partidului Țărănesc.

În „Lumina creștină”, foaie de misiune creștină, revistă lunară, din Călărași, al cărui director era preotul Gheorghe. Gr. Georgescu, de la Biserica „Sfântul Ioan Botezătorul-Alexe” din Călărași, are articolele:

Pr. G. Znagoveanu, publicist, O revistă bisericească, martie 1939, p. 1-2: Întâmpină apariția unei noi reviste bisericești cu speranța că va avea o soartă mai bună decât a altora precedente.

Pr. G. Znagoveanu, Ziua Învierii, în ciclul Spice adunate, aprilie 1939, p. 4-5: Ucenicii au părăsit pe Mântuitorul. Statornice în credința Învierii au rămas doar mironosițele. L-au uitat toți cei tămăduiți împreună cu Lazăr cel înviat. Credința Magdalenei a fost curată, vie și veșnică. Ei i s-a arătat Hristos la Înviere.

G. Znagoveanu, Durere, poezie în 4 strofe, în ciclul Spice risipite, aprilie 1939, p. 8.

În „Bărăganul”, revista de la București a publicistului din Urziceni, Nicolae Thomescu-Baciu, în numărul din septembrie 1933, p. 4, părintele Gheorghe Vasilescuare poezia Psalmul muncii. În același număr, la p. 17 este următorul anunț, privitor la părintele de la Malu: „Anunțăm cititorii noștri că „Bărăganul”, făcând o valoroasă achiziție, asigurându-și colaborarea Părintelui Teolog G(heorghe Vasilescu). Znagoveanu, un distins publicist și cunoscut literat. În numărul de față, sfinția sa publică Psalmul muncii.”.

În „Bărăganul”, februarie 1934, p. 5, semnează articolul Sfânta Cooperație.

În „Bărăganul”, mai 1934, p. 17, primește din partea lui Nicolae

Thomescu-Baciu următorul semn: „Preotului G. Znagoveanu, Comuna Malu./ De ce ne-ai dat uitării? Ne este dor de ochii sfinției tale.”

Preotul de la Malu semnează: Bărăganul de altădată, roman, fragment, în „Bărăganul”, iulie-august 1934, p. 14, 16; aprilie-mai 1935, p. 11-12.

Preotul Gheorghe Vasilescu a compus numeroase poezii în „Bărăganul”: septembrie 1934, p. 12, Un car cu boi, poezie, 9 strofe; aprilie-mai 1935, p. 8, Psalmul României, poezie, 6 strofe; iunie 1935, p. 8, Afară plouă, poezie, 6 strofe; iulie-august 1935, p. 5, Gunoii dragostei, poezie, 7 strofe; decembrie 1935, p. 4, Trei rugi, poezie, 3 strofe.

Părintele Gheorghe Vasilescu a scris mult și în revista eparhială din Constanța, „Tomis”: psalmi, un acatist, poezii, schițe, romane, relații, povești și legende creștine, colinde, povestiri.

PSALMI

În ciclul Psaltirea Românilor au apărut poeziile: Psalmul I, P.S. Episcop Ilarie, în „Tomisul”, 15 iulie 1925, p. 99, semnat Preot Znagoveanu, Malu-Ialomița; Psalmul 2 (102-107 d. Hr.), în „Tomisul”, 15 februarie 1926, p. 210-211, semnat Preot Znagoveanu, Malu-Ialomița; Psalmul 5 (1290-1310 d Hr), poezie istorică, în „Tomis”, septembrie, 1927, p. 10-12, semnat Preot Gh. Vasilescu-Znagoveanu, Malu – Ialomița.

În ciclul **Alți Psalmi** și cu semnătura Preot G. Znagoveanu a tipărit, în „Tomis”: Psalmul pocăinței, februarie 1930, p. 47-49; Psalmul prietenilor, mai 1930, p. 173-174; Psalmul dorinței, mai 1932, p. 170; Psalmul îngerului, în „Tomis”, decembrie 1933, p. 280; Psalmul sufletului, aprilie 1934, p. 81-82; Psalmul sufletului, în „Tomis”, iunie 1934, p. 141-142;

Psalmul iertării, ianuarie-martie 1936, p. 10-11; Psalmul fariseului, în „Tomis”, mai 1936, p. 151-152; Psalmul vameșului, în „Tomis”, iunie-iulie 1936, p. 217-218.

Alți psalmi

G. Znogoveanu, poezia Psalmul visării, în „Tomis”, septembrie-octombrie 1938, p. 36.

Gh. Znogoveanu, Psalmul ostășului, în „Păstorul Creștin Ortodox”, aprilie 1943, p. 4.

POEZII

Este autorul poeziilor: Colind Strămoșesc, din războiul nostru, în „Tomis”, 15 ianuarie 1926, p. 205, semnată Preot Znogoveanu; Marea Neagră, în „Tomis”, mai-septembrie 1926, p. 12, sub semnătura Preot Gh. Vasilescu – Znogoveanu, Malu-lalomița; În fața mării, în „Tomis”, decembrie 1926, p. 14-15; Prohodul Eroilor (Înălțarea Domnului), în „Tomis”, aprilie 1939, p. 17-19 și Trei rugi, în „Tomis”, august-septembrie 1932, p. 279, semnate Preot G. Znogoveanu.

În ciclul **Muguri...**,

Durere, semnată Preot G. Znogoveanu, Malu-lalomița, în „Tomis”, noiembrie 1928, p. 21 și

Râvna, în „Tomis”, august 1930, p. 277, semnată Preot G. Znogoveanu.

În ciclul **Un car cu boi**,

În pragul iernii, în „Tomis”, octombrie 1926, p. 13-14, cu semnătura Preot Gh. Vasilescu – Znogoveanu, Malu-lalomița și Denia noastră, în „Tomis”, martie 1930, p. 93-94, semnată Preot G. Znogoveanu.

În ciclul **Colinde noi**,

Preot G. Znogoveanu, Colindul săracilor, în „Tomis”, decembrie 1930, p. 409.

În ciclul **Fulgi de zăpadă**,

Preot G. Znogoveanu, Afară plouă, în „Tomis”, iunie-iulie 1936, p. 215-216.

ACATISTUL SFÂNTULUI MARE MUCENIC PANTELIMON

Preot G. Znogoveanu, Acatistul Sfântului Marelui Mucenic Pantelimon, în „Tomis”, septembrie-octombrie 1938, p. 39-42.

COLINDE

Preot Znogoveanu, Malu-lalomița, Colind. Coase Maica Domnului, eh VIII, în „Tomis”, 15 decembrie 1925, p. 188.

Preot Znogoveanu, Malu-lalomița, Colind ostășesc, în „Tomis”, 15 ianuarie 1926, p. 205.

RELATĂRI

Un cerc pastoral, semnat Pr. Znogoveanu, Malu-lalomița, în „Tomis”, 15 septembrie 1925, p. 156-157, este relatarea despre Cercul pastoral al preoților de la parohiile dintre Manasia și Căzănești, în număr de 7 pe o rază de 40 km.

Sărbătorirea a 10 ani de la înființarea Protoieriei Urziceni-lalomița, semnat Preot Znogoveanu, în „Tomis”, martie 1932, p. 12-14, este despre sărbătorirea 10 ani de la înființarea Protopopiatului Urziceni, la 21 ianuarie 1932, eveniment la care au vorbit părintele Ștefan Tănăsescu (Parohia Borănești), preot Mihail Marinescu (Parohia Manasia), preot Gheorghe Vasilescu (Parohia Malu), urmași de părintele Protoiereu Gheorghe Șt. Popescu. Articolul conține în întregime cuvântarea părintelui de la Malu.

SCHIȚE

A scris schița Părintele Stan, semnat Pr. Znogoveanu, Malu-lalomița, în „Tomis”, 15 septembrie 1925, p. 137-138, despre un preot dintr-un sat muntenesc, lipsit de năravuri (beție, lăcomie sau

fumat), foarte harnic în gospodărie, care este prezentat într-o discuție cu un pocăit.

De asemenea, este autorul schiței Un mucenic uitat, în „Tomis”, mai-septembrie 1926, p. 9-12, sub semnătura Preot Gh. Vasilescu – Znogoveanu, Malu-lalomița.

POVESTIRI

În povestirea cu aer de legendă Șobolanul la drum, în „Tomis”, ianuarie-februarie 1927, p. 11-12, semnată Preot Gh. Vasilescu-Znogoveanu, Malu-lalomița, în urma unei discuții cu un motan, un șobolan alege să-și trăiască viața departe de lumina zilei, într-un mușuroi.

Degetul Mucenicului Pantelimon, în „Tomis”, septembrie 1927, p. 6-8, semnată Preot Gh. Vasilescu-Znogoveanu, Malu-lalomița, este un dialog între un preot și moș Rusen, din Bărăgan. Bătrânul pune arșița pe seama pedepsei dumnezeiești din pricina faptului că țăranul nu mai știa de biserică, de sărbători. Părintele răspundea că se mântuiește doar cel care așteaptă ca un copil înțelept, să se schimbe dojana tatălui în iertare. Notarul trimite vorbă că trece o procesiune cu sfinte moaște pe la Urziceni. Preotul îi răspunde că a doua zi aveau să ajungă sfintele moaște și în satul lor și aveau să se facă rugăciuni pentru ploaie.

La întrebarea multora, părintele le răspunde că era vorba despre un deget al Sfântului Pantelimon de la Sfânta Episcopie a Constanței.

A doua zi, după procesiune și rugăciuni pentru ploaie, sfintele moaște sunt duse în altă parte, în josul Bărăganului. Lumea - deznădăjduită, de o micimea Sfințelor moaște, într-o mică cutioară de argint, înfășurată scutec de mătase. Dar seara intră un sat un deget uriaș de nori care aduce ploaie.

În ciclul **De vorbă cu plugarii**,

Până la biserică..., în „Tomis pentru popor”, februarie 1928, p. 13-14, semnat Pr. Gr. Vasilescu-Znagoveanu, Malu-lalomița, este despre greutatea pe care o simt unii creștini de a merge duminica la biserică. În drum spre Casa Domnului un enoriaș se-ntâlnește cu neica Istrate, păsărarul. Când îi spune acestuia că merge spre lăcașul sfânt, păsărarul i-a propus, întrucât nu era în vârstă, să meargă împreună la cârciumă. Un alt plugar pleacă la biserică. Pe drum îl cheamă primarul la el acasă pentru o afacere: să măsoare cu agronomul câteva proprietăți pentru câțiva nevoiași de împroprietăriți.

În ciclul **Spice adunate**,

Povestirea Gura lumii, în „Tomis”, iulie-august 1927, p. 5-7, semnată Preot Gh. Vasilescu – Znagoveanu, este relatarea unui moș sătean despre cât de ușor se făcea o nuntă imediat după Războiul de Independență și cât de greu era să faci aceeași nuntă după Primul Război Mondial, când străinii cumpărau grâul cu dresuri femeiești, din cele ce dau ele pe obraji. Același sătean era mirat că la un botez se cheltuise mult cu dulceturi, cafea, felurite scornituri, numai cu zahăr. Concluzia era: Cheltuim mult și muncim puțin.

Povestirea La un maslu, semnată Preot G. Znagoveanu, în „Tomis”, iunie-iulie 1932, p. 189-192, începe într-o zi, pe când preotul unui sat din Bărăgan privea spre munții dincotro venise și se pomenește la poarta casei de la șosea, unde stătea cu chirie, cu un bătrânel, într-o căruță trasă de doi cai iuți. Acesta îi aducea cuvânt de chemare la maslu, în satul vecin, pentru un tânăr, alături de parohul de acolo, Ion, care începuse deja citania.

Pe drum, în viteza telegarilor, moșul îl lămurește că este vorba despre un tânăr care avea ceva la cap. De asemenea, cotește discuția, întrebând pe părinte dacă era hirotonit de mult și dacă mai fusese pe la masluri. La ambele întrebări răspunsul era nu.

Tânărul bolnav avea ochii tulburi și spumă la gură după ce, într-o zi, plecase pe luncă după niște semănătură de dughie. Bănuiala cădea pe călcătura în farmece de babă, fapt pentru care rudele merseseră cu el la vraci și descântătoare.

În casă, tânărul era legat cu funii de pat, ținut și alți zdraveni rumâni și urla amenințător, zbiară, înjură, scuipe oriunde îi vine și fluieră.

La prima Evanghelie, bolnavul lovește cu piciorul peste glezne pe părintele Ion, care cade. Tânărul se bucură cu vorbe dictate de un duh rău că îl doborâse pe căpcăunul ăl mare.

Cu greu, părintele tânăr reușește să citească Evanghelia, în înjurăturile bolnavului ținut cu forța în genunchi, după care hotărăște că nu este de slujit

în asemenea condiții. Cad de acord ambii preoți să-ungă cu undelemn sfințit și să plece.

La prima ungere, bolnavul smulge crucea și o aruncă în tavan, bucuros împreună cu demonii ce-l posedau că a putut s-o frângă. Părintelul de curând hirotonit și-aduce aminte că nu trebuie să-și piardă cumpătul și, cu glas ridicat, reușește să convingă pe bolnavul Marin să pupe crucea și să se lase uns, dar ultimele-i cuvinte au fost merg și eu... cu dracii mei. Și, într-adevăr, după puțin timp, Marin s-a înecat în apa lalomiței.

Povestirea Cumpăna minții, în „Tomis”, martie 1934, p. 52-54, semnată Preot G. Znagoveanu, Malu-lalomița, este într-o țară unde au fost odată doi feciori de rumân sărac. Unuia i-a plăcut să-nvețe câte se înfăptuiesc prin viclenia minciunii iar celuilalt – câte se dărâmă din pricina adevărului spus oricui pe față. La început muncesc alături, apoi separat, întâlnindu-se din când în când apoi se despart cu totul.

Fiul cel mare, prin viclenia minciunii, trece prin slujbele lumești care încep cu birul dărilor și sporesc cu ștreangul legilor și ajunge în jețul stăpânilor puțini, care se numără pe degete de ochii gloatei de rând. În locuința sa boierească dă porunci: să fie liniște, apoi să fie zgomot, în urmă cere desfătare cu vestiți cântăreți.

La porțile palatului ajunge un drumeț ostenit, cu față tristă, ochi triști, cu o desagă de cărți, toiag în mână și cruce neagră, de lemn legată la piept cu sfoară de cânepă. Era fratele cel mic dornic să se vadă cu cel mare, pe care-l învață că, pentru a preveni o răzmeriță, trebuie să toarne bunătate în vasul inimii sale, să ierte și să îmbrățișeze dușmanii, să se coboare în împărăția săracilor, cu care fratele cel mic măsoara muncile în cumpăna minții sale și pe care-i învățase dreptatea adevărului iar ei îndurau cu bunăvoință ticăloșiile stăpânilor fratelui celui mare.

Stăpânul aruncă pe drumeț în stradă, ca pe un netrebnic și zănatic, ca pe o unealtă nefolositoare. Izgonitul pleacă în lume rostind adevărul că minciuna năruiește cetăți mari dar nu stăpânește în veac. De asemenea, îndeamnă oamenii să-și dea viața pentru adevăr. Astfel, norodul învinge și alungă un așa stăpân cu învățătura minciunii viclene și-i ia locul altul. Fiecare pasăre pe gura ei piere iar fiecare minte moare după învățătura ce-o are.

În ciclul **Comoara opaițului**,

În povestirea cu aer de legendă, auzită în iobăgia secerătorilor de ieri: Povestea secerii, în „Tomis”, martie, 1927, p. 17-19, semnată Preot Gh. Vasilescu – Znagoveanu, Malu-lalomița, se explică cum a apărut seceră, în urma trecerii pe pământ a Mântuitorului cu Sfântul Apostol Petru și a unei discuții cu un țăran

la seceriș. Secera a fost darul lui Dumnezeu, făcută din înfierarea/transformarea în fier a unui șarpe, ca tovarășă de muncă în necazuri căci era făcută din necaz, în forma lunii de pe cer, secera luminii din văzduh.

Povestirea adevărată O fărâmă de spovedanie, în „Tomis”, mai 1927, p. 3-5, semnată Preot G. Vasilescu – Znagoveanu, Malu-lalomița, este relatarea unui episod de pastorație al autorului, o mărturisire a unui suflet blând de cioban transhumant, numită de acesta fărâmă de spovedanie și porțița cerului. În tinerețe – cu femeile iar la bătrânețe sa ucisese din greșeală, printr-o aruncătură de băț, o oaie năvălășă care era și gestantă. Epitimia dată de preot a fost să cumpere o pălărioară unui copil sărac, iar ciobanul s-a nvoit să mai adauge și haine și ghete.

Piatra Bisericii, în „Tomis”, martie 1928, p. 14-20, semnată Preot Gh. Vasilescu-Znagoveanu, Malu-lalomița, este o povestire a autorului despre vremea în care era încă nehirotonit, în anul 1903, în fapt o discuție, într-o duminică după Schimbarea la față, în drumul spre Ciolpani, cu moș Dumitru, dascăl la Țigănești, în vârstă de peste 80 de ani - piatra bisericii.

Acesta, în tinerețe sa, înainte de căsătorie, era ținut de părintele Radu, duhovnicul Mănăstirii Țigănești, pe lângă sfinția sa, pentru a învăța tipicul și cântarea psaltică. Acolo, în chilia maicii Pelaghia, Dumitru a citit într-o carte veche despre istoria lumii.

Tatăl său, chiabur, își dorea ca băiatul să ajungă preot, urmând o școală popească la Mitropolie. Mama sa, însă, se temea să-i plece copilul printre străini.

Urmând școala de la Mitropolie, la Sfântul Petru a reușit să pună mâna pe pitacul de preoție, printre frunțași și a plecat pe jos către

casă. Mama îi moare de dalac iar tatăl îl silește să se-nsoare, în vederea hirotonie.

Cu amintirea iubirilor a două surori maici de la o mănăstire, mai ales sora Irina, își leagă tineretea de fetișcana unui om bogat din Ghermănești, frumoasă și gospodină. Pentru a fi preoțit, vlădica cerea de la un candidat trei fapte-jurăminte: să lase iubirea de femei, băutura în butoiul cârciumarului și să jure pentru cinstea miresei sale. Tot gândindu-se la aceste promisiuni, tatăl lui Dumitru, a trecut la Domnul, la vreo doi ani după ce mama sa decedase.

Părintele Alecu, vărul lui Dumitru, îl atrage pe acesta la dascălie. Firul poveștii lui moș Dimitrie se rupe. Își aduce aminte de altă întâmplare, petrecută când era deja bătrân. Mitropolitul Calinic a chemat toți preoții și dascălii să slujească la mitropolie, lângă moaștele Sfântului Dumitru, ca-ntr-un fel de examen, de rezultatul căruia depindea salarizarea lor ulterioară.

A fost felicitat de episcop, prieten cu care a mărturisit că învățase psaltichia de la cuviosul Evghenie, de la Căldărușani, și i s-a mărit leafa.

S-a-ncheiat călătoria celor doi, căzi au ajuns la Ciolpani, nu înainte ca dascălul moș Dumitru să-l roage pe teolog să-l pomenească când va fi preot.

Pe alătura cu drumul..., în „Tomis”, mai 1928, p. 9-12, semnată Preot G. Znagoveanu, Malu-lalomița, este povestea lui nea Frățilă, care mergea anapoda cu căruța cu boi. Năvălitorii bulgari, la 1917, îl prind, îi iau agoniseala de bani și alimentele, îl suie în propria căruță și pleacă cu el. Merge după obicei, oricum dar nu pe drum, fapt pentru care primește mai întâi o lovitură cu pușca peste picioare iar apoi un glonț prin umărul stâng. Lăsat de bulgari în drum, dă peste un grup de nemți. Acasă, soția,

PSALMUL POCĂINȚII

*M'am liniștit și'ncep să vin la Tine,
Când ura lumii mă încinge
Și mă ține
Pe flacăra de-amar ce nu se stinge!
Să fie calea totașa de grea
Spre înălțimea de lumină,
Din care umpli stelele și luna plină,
Tai fulgerul ca pe-o curea?...
Jos încă stau, străin și ros de teamă,
La poarta mea de suferință,
Peunde trece și mă cheamă
Copilăria'n veche haină de credință,
Pe unde mână ticăloasă
Îmi cată gâtul să-l zugrume,
Genuchii de nevoi m'apasă
Și sângerez sub spini de glume.*

*Silesc să vin,
S'aduc în gene rouă de plânsoare,
Să capăt pâine albă de iertare,
Să beau at umilinții pahar plin.*

Revista „Tomis”, februarie 1930

mult mai tânără decât el e batjocorită de turci. Războiul a trecut iar neica Frățilă, cu alt car cu boi dar tot pe alătura cu drumul, la fel cum mergea lumea atunci.

În ciclul **Păcate vânturate**,

Înjur de cele sfinte, în „Tomis pentru popor”, mai 1928, p. 5-7, Preot G. Znagoveanu, Malu-lalomița, este despre un creștin mărturisește părintelui că înjură ca un surugiu. Părintele l-a-ndemnat să-n jure, bazându-se pe o argumentație de necredincios, amintind motive atee: Dumnezeu nu folosește la nimic, crucea e doar un lemn, Evanghelia – o carte cu scoarțe aurite, Paștile – o simplă sărbătoare. Apoi i-a pus o întrebare: dacă înjură pe judecător sau pe jandarm. Enoriașul a răspuns că nu, de frica pedepsei. Și-atunci a venit firesc mirarea: De ce nu-i e frică de Dumnezeu?!, pe fondul înjurăturii unui tânăr, aflat în fața cârciumii, la horă.

POVEȘTI CREȘTINE

Povestea Sat cu stăpâni mulți, în „Tomis”, octombrie 1926, p. 11-13, a apărut cu semnătura Preot Gh. Vasilescu – Znagoveanu, Malu-lalomița. Mântuitorul numit Milostivul, împreună cu Sfântul Petru coboară pe pământ, în chipul

a doi moșnegi, ajungând într-un sat, într-o zi de sărbătoare, cu oameni pâlca la cârciumă.

S-au prezentat drept preot – Mântuitorul și învățător – Sfântul Petru, vorbindu-le despre cel sărac care va dobândi împărăția cerească, deoarece este bogat în fapte bune. Un moșneag s-a arătat nemulțumit că trebuie să fie lipsit de bunurile lumii, pentru doar o fărâma de cer. De acord cu el și ceilalți din birt, s-a făcut hărmălaie și răzmeriță, încât, la sfatul cârciumarului, „preotul” și „învățătorul” au fost duși la Jandarmerie, întrucât nu aveau acte. Odată ajunși acolo sunt acuzați de altele: răzvrătitori împotriva stăpânirii, jefuitori etc.

„Preotul” s-a apărat spunând că fiind cleric bătrân nu știe decât pace, prietenie, iubire între oameni, dar învățătorul i-a întrebă dacā nu cumva ei sunt cei ce l-au răstignit pe Hristos. Jandarmul a dat să-l biciuiască dar biciușca s-a nmuat ca ceara, s-a topit și a fript mâinile jandarmului. Un nor a învăluit pe cei doi călători și i-a răpit în văzduh.

De acolo, a trimis Dumnezeu boală, pagube și moarte năpraznică, ca certare pentru satul cu mulți stăpâni.

Soacra lui Petru, în „Tomis”, aprilie 1927, p. 17-19, semnat Preot Gh. Vasilescu – Znogoveanu, Malulalomița, este despre vizita pe care o face Mântuitorul, la ceas de seară, venind și plecând cu pașii pe Marea Tiberiadei, la Ucenicul Petru și soacra acestuia, în casa lor, lăsându-le la picioare însângerata cunună de spini. Soacra își sfătuiește ginerele să se ducă după Iisus.

Dimineața Mântuitorul se arată din nou lui Petru, îi cere să-L urmeze și-l iartă pentru lepădarea cea de trei ori. La întrebarea unde-i e soacra, primește răspuns: Ea rămâne veșnic peste mări, cu cununa de spini în mâini. Fericiți

călătorii peste ape care au credința mea și-o vor chema în primejdii, să le vină într-ajutor! și chiar o zărește: o vedenie care duce în mâini o cunună roșie de spini și-l îndeamnă să se ducă după Iisus.

În urma tuturor acestora, Petru pornește încet, să propovăduiască învățătura Domnului...

Cireșul Teslarului Iosif, semnată Preot G. Znogoveanu, în „Tomis”, august 1930, p. 265-267, începe într-o dimineață de primăvară, la atelierul de dulgher al Dreptului Iosif, unde Fecioara Maria se odihnea sub cireșul din fața casei. Iosif și un vecin aduc în discuție minunea cu preotul Zaharia, rămas mut, cu soția sa, bătrână și stearpă, rămasă însărcinată.

În acest timp, vecinul arată spre Maica Fecioară: din cireșul plin de rod coboară din când în când păsări cenușii, cu gușile albe, aduc în ciocuri cireșe coapte grămadă la sânul Fecioarei Maria. De unde ciuguleau fructele, altele creșteau la loc, mai frumoase. Vecinul, Simon, vrăjit, se retrage în familia sa, la nevastă și fiii cei mari, Iacov și Matia.

În sfatul de familia, el susținea că Fecioara Maria era vrăjitoare. Îl mira și trecerea teslarului Iosif de la sărăcie la bogăție. Imediat, într-o umbră argintie, pe cireș, se arată o ieszle lipită de un perete stâncos iar în ea – un luminos prunc. Fecioara Maria culegea câte o cireșă și, numaidecât, aceasta creștea la loc. Iosif o muștra pentru că nu trebuia să vadă vecinii, pe furis, ceea ce Dumnezeu dăruise casei sale. A doua zi cireșul a fost tăiat de o mână vrăjmașă, a vecinului, supărând Sfânta Fecioară.

Ea cade în genunchi, plâng pe cireș ca pe un mort și mâini nevăzute ridică pomul, îl lipesc pe tulpină iar capete mici de înger cântau spre cer. Vecinul și feciorii i s-au aruncat la picioare și Maica

Domnului îi iartă. Măinile Sfintei Fecioare împart lumii din rodul cireșului teslarului Iosif, care nu se mai sfârșește. Nimeni nu le mănâncă ci toți le păstrează, uscate, ca leac tămăduitor.

De aceea nu este bine să se smulgă cireșele cu ramuri cu tot, fără milă, căci se umplu de lacrimi genele Maicii Precista.

Preot G. Znogoveanu este semnată sub care apare Treizeci de arginți, în „Tomis”, aprilie 1932, p. 124-127.

Semir olarul, în dimineața de după Răstignirea Mântuitorului, este vizitat de Ana, căpetenia saducheilor, socrul lui Caiafa, însoțit de doi ostași de la Templu. Acesta dorea să cumpere o țarină a lui Semir, pentru a o face loc de îngropare pentru străini. Olarul se-nvoiește și primește imediat, fără tocmeală, treizeci de sicli de argint, prețul vânzării Mântuitorului de către Iuda.

Când își pune întrebarea dacă Răstignitul a avut vreo vină, îndată brâul la care pusese banii i se umezește și încep să picure stropi mari de sânge, care se prefac în mici gângăanii mici, roșii, care, prin poarta Ghennat, s-au urcat pe Golgota și s-au adunat pe Crucea de osândă

Cum? Ce-ai spus și cine ești? — cu așa
nenință cu-o
estruie voci
anghiță. N-ai
— Sunt tovarășul Măniță.
— Tovarășul lui? aproape că tipă hanghița.
— Tovarăș, bre... Ne trimise să te colindăm
și să-ți dăm și noi un plocon. Tine poala și —
parte ai de așa ceva și pe lumea asta și pe lu-
mea cealaltă.
— Încesă un lucru greci în sorți, apoi dispar
toți prin noapte, cașicum nici n'au fost. O clipă
șade uitită, se chinuște să-și dea seama de
așa soi de colindători. Cu mâinile păstrează
strâns darul în poală.
— Ce mi-o fi adus dela Măniță? — gân-
dește fulgerător, se întoarce cu fața spre lumina
lămpii, desface strânsura șortului negru, din care
pică jos... un cap de mort, cu vinele gâtului re-
tezate, ca de-o gură tăioasă de coasă.
— Iteana ridică brațele în sus, cută la icoană,
o năpădesc lacrimile, simte o lovitură în creștet,
ca un cuțit înfipt de-o mână vrăjmașă. Sudorii
de moarte li lincing fruntea. Dă un țipăt deznă-
dăduit, cade mototol pe lipiala buclării, șopti-
tind din ce în ce mai stins:
— S'a dus... cucul, s'a dus Măniță! Doamne,
Doamne, de-ce-ai rupt o iubire, ca o floare înainte
de-a rodi? Ho! a fost, căci așa, l'ai urși din
naștere; dar inima lui, mai bună ca pâinea
caldă; și gândul lui, ca un vânt de lunca, plin
de dor și de fiori; iar dragostea lui ci, — ca o
poveste frumoasă, că de-ce o spui, tot mai dragă
ți-i și n'o mei poți uita niciodată...
— Cu mâinile mângăle părul lins, țigănegru lucios.
Pălșul o zguduie, dar n'o ametește, ci li înă-
rește cugeții și li împerește judecata. Se înalță
pe genunchi, așează capul cu fața în sus, pe
îndoitura brațului stâng. O podidese gândurile:
— Ce suliță de răzbuire înfige în minie? Ce
sporcătă nelegiuire s'ascunde în omorul iubitu-
lui ei?...
— Să te plâng ca orice femeie — Începe ia-

a Mântuitorului.

Asta îl face să se întrebe de unde sunt arginții arhierului Ana, deoarece banii munciți de el, frământând lutul, erau curați.

Se-ntâlnește cu două femei cernite. Cea vârstnică îl încredințează că banii sunt dintr-o fărâdelege. Apoi amândouă îl cheamă la Cruce. Gângăniile ce se apropiau de Cruce, din cele care ajunseseră acolo din brâul olarului, se lipeau, se transformau într-o cocă roșie, moale și lipicioasă, precum cleiul din pomi. Presurile ciuguleau acest clei, care, întărit ca lemnul în ciocurile lor, este azvârlit pretutindeni în împrejurimile Golgotei.

Femeia mai tânără îl strigă pe Semir pe nume și-l îndeamnă să răstoarne arginții la picioare. Erau Maria Magdalena și Mari, femeia lui Cleopa. Din arginți încă se mai scuturau broboane de sânge. Maria lui Cleopa i-a călcat cu sandalele, pentru a-i amesteca cu țărâna. Imediat, într-o văpaie verzuie s-a auzit un glas din adâncul stâncos al Golgotei care spunea că sunt arginții lui, ai celui care l-a-nșelat pe om de la început, l-a lipsit de rai și i s-a făcut vrăjmaș pe veci. Lăsa arginții pentru totdeauna căci îl apăsa greutatea Crucii. După o bubuitură din inima pământului arginții s-au răspândit în toate părțile, în șuvoi licăritor.

Femeile sărută Crucea, culeg bobite roșii iar olarul încerca s-apuce măcar un strop din argintul topit. Una din femei l-a oprit din osteneală căci banii erau blestemați.

Se-ntorc cu toții în Cetatea Sfântă iar mironosițele îi strecoară olarului în palmă câteva bobite roșii.

De atunci, arginții ludei se preschimbă în argint viu iar sângele picurat din ei, care a fost sângele Mântuitorului, a dat naștere mărganului roșu, ce se poartă ca salbă pe grumajii curați de fecioare.

LEGENDE RELIGIOASE/CREȘTINE

Sub semnătura Preot G. Znogoveanu, a alcătuit ciclul în „Legende religioase/creștine”.

În Peștele Ucenicului Toma, în „Tomis”, februarie 1930, p. 40-44, pe malul lacului Ghenizaret, ucenicul Toma, într-o discuție cu pescarul Miha, are viziunea răstignirii și învierii Mântuitorului, după care pleacă pentru regăsirea drumului Evangheliei. Pentru încredințarea lui Miha, că este posibilă minunea învierii, un pește fript a înviat. De atunci a rămas obiceiul la creștini să aibă și pește în Duminica Sfintelor Paști, înainte de răsăritul soarelui, pe când a înviat Mântuitorul și ucenicul Toma a pornit în căutarea căii Evangheliei.

În Lacrimile Fecioarei Maria, în „Tomis”, martie 1930, p. 79-82, cu capul sprijinit pe Crucea de pe Golgota, geme de durere Maica Domnului, strecurând

pe sub gene broboane de lacrimi. Și uitându-se la convoiul de îngropare ce ducea pe Mântuitorul spre mormântul de piatră. O ciocârlie care a ciugulit trei boabe de lacrimi a fost binecuvântată de Sfânta Fecioară să aibă cântec isteț, zbor săltăreț și raze calde de soare.

Luceafărul de seară, în chipul unui copilaș, a venit și el cerând Maicii Sfinte o lacrimă de argint. Nu o primește, căci Sfânta Fecioară îi dă slava de a trăi viața liniștii de veci, după care apleacă fruntea în jos, o atinge de o lacrimă, chipul îi lucește și cade pe mormântul Mântuitorului.

Ostașul Longin, păzitorul mormântului, îl întreabă pe copil de scopul venirii lui acolo și acesta răspunde că este în căutarea vieții veșnice apoi strecoară din palmă o lacrimă de argint peste pecetea pusă de evrei la mormânt iar lespede se trage într-o parte cu pecete cu tot. Apoi lacrima Fecioarei se deșiră împrejurul capului Mântuitorului, care înviază, dar lespede acoperă iarăși mormântul.

Venind la Cruce o cucuvea, Maica Sfântă o ursește să zboare în pustietăți, strigând prin întuneric pe vrăjmașii lui Hristos iar ea a spus: Fariseu, fariseu...

Noaptea plină de fluturi albi, numeroși ca niște fulgi de zăpadă sunt trimiși de Sfânta Fecioară să zboare deasupra Sfântului Mormânt iar ei au format un drum alb, numit Calea lacrimilor Fecioarei, de ucenicul Ioan, aflat alături de Maria lui Cleopa.

Pe lângă Cruce se furișează un șarpe, cerând un strop de lacrimă și după ce o soarbe de pe un fir de pir se preface într-un om negricios, pârșos, cu două coarne pe cap și-o coadă subțire, având în mână stângă un măr mușcat. Atunci Maica Domnului îl anunță că i s-a sfârșit osânda, dar că se va lupta cu oastea celor ce vor fi crezut în Hristos, după care lasă mărul Evei jos, lângă Cruce.

Apoi o furtună de gângăni mici se umezesc de lacrimile risipite pe pământ, împodobindu-se de o lumină lină. Erau licurici trimiși de Maica Sfântă să privegheze la mormânt ca aprinsele candelă.

În drumul ei spre Ierusalim, Sfânta Fecioară presare lacrimi ce se preface în floricele albe, mărunte, mirositoare, mărgăritare, culese de ucenicul Ioan și Maria lui Cleopa, în mănunchiuri și așezate, alături de licurici, pe Sfântul Mormânt.

În Cocoșul Fariseului Caiafa, în „Tomis”, mai 1930, p. 167-170, în seara Răstignirii, după cum spunea un slujitor al arhierului Caiafa, Efrem, un cocoș alb s-a înnegrit, după ce cântase de 3 ori, iar un bătrân, afară lângă foc, pe când ostașii îl batjocoreau pe Iisus, s-a lovit cu pumnii în cap apoi s-a retras, plângând.

Cocoșul stătea țeapăn pe muchia zidului de la Templu. Fariseul a ajuns în locul unde se afla cocoșul

și unde lume adunată îl privea. Caiafa îi îndeamnă să-l lovească cu pietre, dar toți rămân țepeni, împreună cu fariseul. Îndată cocoșul a cântat și toți s-au dezmoțit.

Fariseul îl trimite pe Efrem în căutarea unui ucenic al lui Iisus. Acesta mărturisea că văzuse multe minuni înfăptuite după Răstignirea Mântuitorului, încât începea să creadă că Acela era Mesia.

Caiafa nu putea prinde cocoșul prin care se făcuse una dintre minuni, odată cu Răstignirea lui Hristos. Dar Efrem, cu credință, privind spre Golgota, nu numai că a reușit să-l prindă dar cocoșul s-a albit.

Apoi fariseul a poruncit să se taie cocoșul iar dacă ar fi înviat Iisus, după cum proorocise, să se aștepte și la învierea păsării.

Mântuitorul înviază. Ostașii care păzeau Sfântul Mormânt vin în grabă la Caiafa să-l anunțe. Imediat a cântat și cocoșul. Caiafa a amuțit, a căzut jos, zbătându-se cu brațele în gol iar Efrem, cu cocoșul la piept a pornit liniștit pe drumul Evangheliei, incredințat de înviere.

De aceea s-a răspândit obiceiul să se aducă cocoși albi la biserică, în noaptea Învierii, pentru mântuirea sufletelor celor chinuți de moarte năpraznică.

Sulița ostașului, semnată Preot G. Znogoveanu, în „Tomis”, decembrie 1933, p. 277-279, îl surprinde pe Longhin sutașul, care, după ce a împuns pe Mântuitorul, a azvârlit sulița după ușă. Apoi a aflat că înviasă Răstignitul de pe Cruce. Alături de el, care nu putea adormi, picota și soția, cu un copilăș pe genunchi. Deodată aceasta vede sulița înroșită în vârf, o aude cum pătrunde în ceva care trosnește și pâraie, apoi vede bine trupul pe Cruce, din coasta căruia picură stropi calzi de sânge.

Mântuitorul desface o mână pironită pe cruce, își trage sulița din coastă, aruncând-o la picioarele lor, după care dispare în nor alb.

Ostașul cercetează sulița și o descoperă udă de sânge după care se hotărăște s-o arunce în foc, într-un cuptor de pâine obștească. Întors în casă, vede din nou pe Iisus scoțând sulița din coastă și spunându-i să meargă în lume, ducând peste tot durerea Lui de pe Cruce.

Apoi aruncă lemnul suliței, după ce-l frânsese, într-o fântână din apropiere. În casă însă, Mântuitorul își scoate din nou sulița și-l trimite pe drumul Crucii, pentru a înlătura durerea și a scăpa de necazul suliței sale.

Longhin pleacă unde nici el nu știa unde. Ajunge în marea de lume din Ierusalim, cu sulița plină de sânge în vârf. Fariseul Alfeu îi taie calea iar Loghin înfige sulița în el. Vedenia se arată, scoate sulița din rana muribun- dului, pe care-l vindecă, și-l trimite pe ostaș pe drumul

Crucii Sale.

Loghin ajunge, cu sulița în mână ca la război, pe Golgota, unde lovește cu sulița Crucea din mijloc afirmând: Na, merg pe drumul Crucii Tale. Izbind în continuare, vechiul instrument de tortură se micșorează cât o coadă de lingură de lemn, după care un tânăr, cu plete clătinate de vânt, îl întreabă: Ce vrei, să mai omori într-o Cruce de osândă? și amândoi îl văd pe Mântuitorul în chinurile Răstignirii adresându-i-se lui Ioan Botezătorul, îndemnând să ia fosta suliță, transformată în Sfânta Copie, a cărei împunsătură, pe orice trup bolnav, avea să fie tămăduitoare de boli.

Cămașa Mântuitorului, semnată Preot G. Znogoveanu, în „Tomis”, ianuarie-februarie 1934, p. 11-12, amintește de tragerea la sorti, după care ostașul Silviu a primit cămașa Mântuitorului dar un bărbat cu înfățișare de nebun îl previne să nu o ducă acasă căci e năpastă pentru cine o are. Din cămașă picurau pe pământ stropi de sânge care se prefăceau în flori cu capete roșii, de aceea ostașul gonește pe bărbat, care cere și el cămașa. În mâinile lui Iuda, cămașa s-a umplut de flăcări, și el a azvârlit-o.

Coborând de pe Golgota, două femeie cernite și un tânăr cu părul pe umeri culeg florile roșii. Ostașul le spune acestora de unde sunt florile și că doar la Iuda a venit văpaia de foc. Ucenicul Ioan pune mâna în flăcările care dispar și ia cămașa, dar ostașul i se împotrivește. Una dintre femei îi oferă o brățară frumoasă pentru cămașă. După schimb, brățara se preface într-o viperă înghițită de pământ iar cămașa se topește ca spuma și dispare în văzduh.

Minunata floare roșie este macul, e strop de sânge din cămașa Mântuitorului. Cui mângâie și sărută floarea de mac i se iartă păcatele ușoare și neștiute.

UNICUL PĂCĂTOS – roman din viața preotească

semnat Preot Znogoveanu, Malu-lalomița, în „Tomis”, 1 august 1925, p. 121-123 și 15 martie-1 aprilie 1926, p. 10-12.

ERA UCENIC - roman

Preot G. Znogoveanu, romanul „Era ucenic”, în „Tomis”, I, aprilie 1934, p. 83-88; II, mai 1934, p. 111-115; III, iulie 1934, p. 173-182;

I. Un copil de 8 ani, Mihai, orfan de părinți, este adus de bunică la mănăstire, spre munte, la părintele Macarie, pentru a deveni călugăr. La școala din sat, tânărul învăța foarte bine, atrăgând atenția învățătorului vârstnic, care-l roagă pe bătrânul monah să-l hrănească bine pe copil.

Într-o zi, familia Ministrului Dreptății, cu moșii de

zestre în apropierea mănăstirii, a dorit să cunoască pe copil.

II. Macarie spera să-l ajute la învățătură pe Mihai, pentru a deveni monah. Mănăstirea avu-se un alt ucenic, ocrotit chiar de vlădica, pe care-l trimisese la școli, inclusiv în străinătate, dar acela părăsise și calea călugăriei și pe cea a preoției de mir, ajungând slujbaş ales, plin de mândrie și bârfind chiar lumea călugărească.

Muncit de aceste gânduri, Macarie pleacă cu tânărul Mihai, aflat în prag de a intra la seminar, la episcop pentru a-i cere sfat în privința lui. Merg la Biserica Antim, la vlădica Gherman, cărturar retras acolo între cărțile scrise în mai multe limbi. Arhiepiscopul hotărăște ca Mihai să rămână sub oblăduirea lui, pentru a ajunge vlădică.

III. La seminar, Mihai trebuia să îndure răutatea colegilor care-l priveau ca pe un „crescut la mănăstire”. Aceștia chiar aduceau acuzații privitoare la viața unor călugări. Liniștea și-o găsea în vacanțe la Tata Macarie.

Într-una din vacanțe, Mihai a povestit părintelui Macarie că la o serbare a pomului de Crăciun, unde el interpretase o melodie de operă, în fața unei orchestre iar o fată, impresionată de cântare, a afirmat public că și-ar da toată averea numai să-l mai audă cântând pe o scenă de teatru.

De asemenea, fata îi prevedea o carieră strălucită și-l invita la moșia părinților ei din capătul Bărăganului. Tânărul își amintea de această fată permanent.

După o cântare frumoasă în mănăstire, în ziua de Crăciun, un bătrân l-a sfătuit pe Mihai să se ferească de patimile beției și femeilor. Bătrânul era de neam boieresc, fost lângă vodă, care atunci cerceta mănăstirile, având o fată necăsătorită, o alta căsătorită cu un inginer și ultima cu un chirurg.

Pe Mihai îl bătea gândul să renunțe la studii, dar părintele Macarie l-a sfătuit să continue pentru a ajunge episcop.

La masă, în chilia părintelui Macarie, de Crăciun, au venit și bătrânul de neam boieresc cu fiica sa. După retragerea părintelui bătrân, musafirii au cerut lui Mihai să le cânte arii din opere, ceea ce a și făcut. La discuții, fata îl îndeamnă să vină în lume, pentru că n-ar fi fost făcut pentru schimnicie și-i desenează chipul pe o foaie de hârtie. Tinerii se despart cu făgăduiala de a se găsi în București, după sărbători.

PAROHIE DE ZESTRE

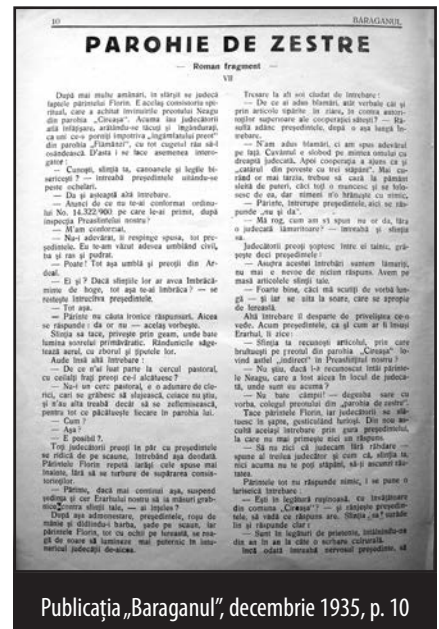
- roman

În „Bărăganul”, decembrie 1935, p. 10-12, este autorul fragmentului de roman: Parohie de zestre, VII, semnat Preot G. Znogoveanu.

Inspirația a venit din obiceiul timpului de a da anunțuri la mica publicitate, în genul: Domnișoară bine, cu parohie și casă părintească, caut licențiat (în) teologie în vederea căsătoriei¹⁹ ori Domnișoară cu Parohie, dorește căsătorie cu licențiat sau absolvent teologic (în 1935, în „România de la Mare”, ziar din Constanța)²⁰sau Teolog licențiat dorește căsătorie cu o domnișoară cu parohie și numerar (în 1934, în „Universul”, ziar din București)²¹.

La Biblioteca Academiei Române se mai găsește un roman semnat G. Znogoveanu, intitulat Parohie de zestre. Este povestea a două parohii, cu preoții lor: una bogată, mare, slujită de un preot, Neagu Văraru, căruia nu-i prea plăcuse cartea, căsătorit cu fiica preotului decedat din sat și alta săracă, mică, cu enoriași tulburați de patima beției și un preot, Florin, dintr-o familie de plugari, premiant, student la teologie.

Preotul Neagu, biruit de patimi lumești, o perioadă deputat, cu

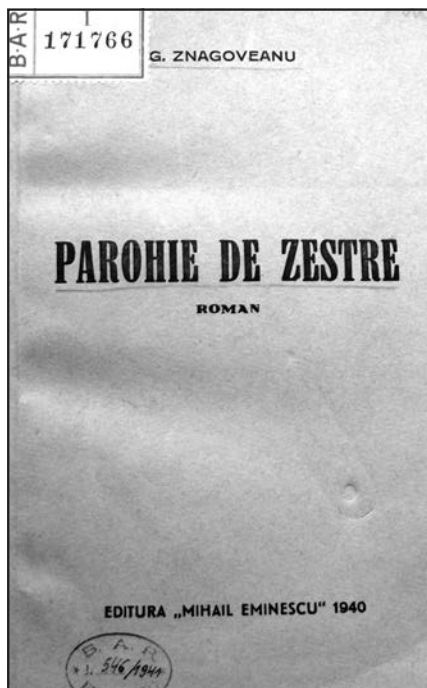

afaceri lumești, pierde din enoriași la viață și agonizește ura parohienilor până într-atât încât îlucid.

Preotul Florin, implicat adânc în viața parohienilor, cărora le organizează bancă populară, cămin cultural și cooperatie, trece la Domnul bolnav de oftică, cu puțin înainte de a primi cadou de la enoriași, ca mulțumire pentru faptele sale în folosul comunității, o casă, pământ și promisiunea îngrijirii celor doi copii ai săi, în special a băiatului până la timpul în care mezinul va ajunge părinte în satul lor.

Într-una din scene este prezentată o confruntare a preotului Florin cu un adventist, în public asemănătoare aceleia dintre părintele Stan, un preot dintr-un sat muntenesc, lipsit de năravuri (beție, lăcomie sau fumat), foarte harnic în gospodărie, care este prezentat într-o discuție cu un pocăit, în schița Părintele Stan, a părintelui Gheorghe Vasilescu Znogoveanu, în „Tomis”, 15 septembrie 1925, p. 137-138.

„Poșta Redacției” revistei bisericesti, din București, „Biserica Ortodoxă Română”, ianuarie 1924, p. 64: „Părintelui Gh(eorghe) T. Vasilescu, Paroh în Malu, Ialomița. Am primit foile trimise. Foarte

mulțămim. Ne vom face datoria de a le cerceta și atunci ne vom spune părerea.”

La sfârșitul romanului „Parohie de zestre”, autorul promitea apariția altor opere: „Bărăganul de altădată” (roman), „Floare de cireș” (roman), „Păcat fără de păcat”

(roman), „Legende creștine”, „Un car cu boi” (versuri), „Fulgi de zăpadă” (versuri), „Vatră de lacrimi” (psalmi).

Aceasta arată că părintele, după ce și-a publicat articole și poezii în diferite reviste, le-a grupat în câte un volum. Asta se deduce din corespondența între romanul și ciclul de articole „Un car cu boi”.

De asemenea, volumul „Vatră de lacrimi” cuprinde desigur psalmii deja publicați în revista eparhială de la Constanța. Nu în ultimul rând, promisul volum „Legende creștine” ar fi putut cuprinde culegeri ale autorului de la plugari, legende, cum ar fi cele publicate în „Tomis”: „Sat cu stăpâni mulți”, „Povestea secerii” sau „Soacra lui Petru”.

Volumele promise de părintele Gheorghe Vasilescu Znagoveanu nu pot fi găsite la Biblioteca Academiei Române sau la Biblioteca Centrală Universitară. Venind războiul, probabil că

autorul nu a mai reușit să le publice niciodată.

PRIST CAPTAIN GHEORGHE T. VASILESCU ZNAGOVEANU/SNAGOVEANU, MALU PARISH (1906-1943), CIOARA PARISH (1943-1947) SCHOLAR AND PATRIOT. A LIFE IN DAILY

Abstract: Father Gheorghe T. Vasilescu Snagoveanu (July 1, 1883, in Periș Commune, Ilfov County-December 6, 1971) was a parish priest in Malu-lalomița (1906-1943) and Cioara-lalomița (1943-1947). He participated in the First World War, having the rank of captain and receiving the Military Merit Cross. He wrote numerous articles and poems in secular and religious publications in Bucharest and Calarași. He printed a novel inspired by priestly life.

Keywords: priest, captain, writer, Malu-lalomița, First World War.

NOTE

[1] Eparhia Constanța, *10 ani de autonomie bisericească*, Tipografia Albania, Constanța, 1936, p. 82.

[2] Administrația Casei Bisericii, *Anuar 1909*, Tipografia Cărților Bisericești, București, 1909, p. 63.

[3] *Informațiuni*, în „Viitorul lalomiței”, 5 mai 1912, p. 3.

[4] *Modernismul unui preot*, în „Deșteptarea lalomiței”, 21 februarie 1913, p. 3.

[5] *Lista de persoanele care au dreptul de vot la alegerea Consistoriului Superior Bisericesc în cursul anului 1915*, în „Biserica Ortodoxă Română”, 1915, nr. 4, supliment, p. 34.

[6] Ionom C. Nazarie, *Activitatea preoților de armată în Campania din 1916-1918*, Tipografia Cărților Bisericești, București, 1921, p. 36.

[7] A.N.I.C., Inv. 2719, Ministerul Cultelor și Artelor, Dosar nr. 10/1921, fila 130.

[8] *Ibidem*, fila 155 față.

[9] „Tomisul”, 15 august 1924, p. 112.

[10] „Biserica Ortodoxă Română”, aprilie 1927, p. 254.

[11] Adrian Nicolae Petcu, *Preotul Cicerone Vasilescu în temnița comunistă*, în ziarul „Lumina”, 1 iunie 2016, cf.

<http://ziarullumina.ro/preotul-cicerone-vasilescu-in-temnița-comunista-112626.html>.

[12] Cuvânt către abonați, în „Pământul”, 17 martie 1935, p. 4.

[13] Cf. Ref. d., *Buletinul cercurilor culturale și al activității din parohii și protopopiate*, în „Tomis”, octombrie-noiembrie 1935, p. 396-397.

[14] Eparhia Constanța, *10 ani de autonomie bisericească*, Tipografia Albania, Constanța, 1936, p. 82.

[15] Cf. *Informațiuni*, în „Tomis”, octombrie 1939, p. 30.

[16] „Tomis”, iunie-iulie 1940, p. 30.

[17] *Reprimiri în serviciu*, în „Buletinul Sfintei Episcopii Constanța”, Constanța, 1 iulie-1 august 1943, p. 12.

[18] *Calendarul pe anul 1946 al Eparhiei Constanța*, p. 74, 76.

[19] Pr. N. Hodoroabă, *Parohie de zestre?*, în „Viitorul”, 1 iunie 1933, p. 4-5.

[20] „România de la mare”, 16 decembrie 1935, p. 2; *Informațiuni*, în „Viitorul”, 1 decembrie 1935.

[21] *Informațiuni*, în „Viitorul”, 1 septembrie 1934.